

Ivan Hoffman sleduje souboje o českou vlajku. Nepotěší fandý praporu s hvězdičkami

- CZ24 News | 28. listopadu 2022

ČESKO: Opuštěná česká vlajka je najednou předmětem zájmu na obou stranách. Jedna ji chce samostatně, druhá jako doplněk vlajek jiných. Ivan Hoffman se zamýšlí, jak tento souboj o „prapor“ dopadne

Jak se proměňuje svět kolem nás, můžeme pozorovat na vztahu občana a státu. Národní státy zeslábly a nejsilnější vliv na jejich chod – nechod má nová společenská vrstva liberálních individualistů, která se už nehlásí k národu a jsou jí nepřijemné a cizí veškeré projevy vlastenectví.

Jenomže když už se těmto světákům mohlo zdát, že v otevřeném, globálně provázaném světě patří národní stát do starého železa a identifikovat se s národem že je přežitek, začaly se najednou v rámci protivládních protestů plnit náměstí lidmi se zástavami, pro které je národ na prvním místě. Prapory, které donedávna byly pouze rekvizitou při adoraci úspěšných hokejistů, vzali do rukou demonstranti proti bídě.

Prapor je státní symbol. U nás primárně slouží coby dekorace státních institucí a rituálně se vyvěšuje u příležitosti státních svátků. V davu demonstrantů se ale rekvizita mění v pochodeň. Protestující se pozvednutými prapory provokativně hlásí o právo spolurozhodovat o osudu svého státu, svého národa. V jejich rukou prapory ožívají a uvědomují si to i lidé, kteří k praporu nic necítí a do vcerejška ani netušili, že národ ještě pro někoho představuje reálnou hodnotu.

Státní vlajka je symbolem, který má občany sjednotit. Ve společnosti rozdělené se ale o vlajku bojuje. Naše vlajka byla, jak známo, původně vlajkou československou. Když se před třiceti lety dělil stát, Slovensko se rozhodlo pro vlastní vlajku novou, zatímco českým politikům se nechtělo vracet k původní vlajce české, a rozhodli se ponechat si československou, která zůstala volná a v té době ještě měla ve světě slušný kredit.

Slovenští politici hodně stáli o to, aby československá vlajka zanikla současně s Československem, ale nedokázali vysvětlit, proč Čechům závidí něco, co sami nechtějí. Hádka byla i o položky materiální, ale tuto nepříjemnost vyřešil čas, ve kterém prakticky vše, co si rozdělili Klaus s Mečiarom, bylo zprivatizováno, vytunelováno, rozkradeno či prodáno do ciziny. Nakonec i ta československá vlajka ztratila původní kredit, když se z ní stala stafáž praporu unijního.

Nyní se spor o českou vlajku rozhořel znovu. Opět je to spor těch, kteří si vlajky cení, s těmi, kteří ji nepotřebují, ale těžce nesou, že se k ní hlásí jiní. A aby se tito, řekněme jim euro-češi, odlišili od českých vlastenců, pro které na prvním místě není EU či Amerika, ale Česká republika, přišli tito euro-češi k české vlajce ještě prapory Ukrajiny, EU a NATO. Zda této kýčovitě koláži patří budoucnost, se teprve uvidí. Rovněž je dobře možné, že když národní vlajky začne Brusel ve jménu akční jednoty zakazovat, EU na to dojde.

Jisté je, že vlajky nakonec nezůstávají lidem, kteří se za ně stydí, ale těm, kteří se k nim hrdě hlásí. A je stále jistější, že mezi národním a unijním praporem bude třeba volit. Že se prostě vedle sebe nesnesou, že nejsou kompatibilní. Jeden prapor nakonec zůstane pouze do počtu. Sázet bych na to, že národy oželí prapor unijní, protože kabát nikdy nebude bližší košile.

[ZDROJ](#)